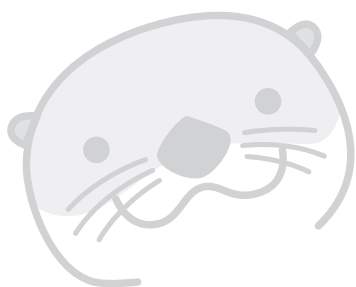

งงหลับใหล 1

Sleeping Beauties

อรรถัย พันธพงศ์
แปล

มันเหมือนกับชมรมหนังสือมากกว่าการรวมตัวกันทางการเมือง
โกลาหลไปกับมัน และไม่ต่างกับชมรมหนังสือส่วนใหญ่
แม้ว่าจะมีผู้ชายโผล่มาสักคนสองคนเป็นครั้งคราว
แต่มันยังคงเป็นกิจกรรมของเพชฌัญญ์เป็นสำคัญ
- สตีเวน คิง และโอเวน คิง

3/24/21 11:42:45 AM

คำนำสำนักพิมพ์

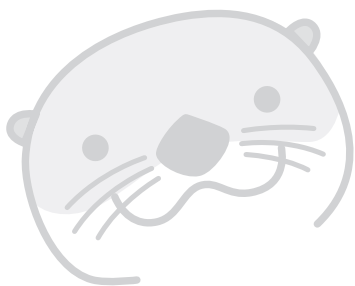
หากพูดถึง *Sleeping Beauty* หรือเจ้าหญิงนิทรา คนส่วนใหญ่ก็นึกถึงนิทานวัยเด็กที่มีเจ้าหญิงแสนสวยโดนคำสาปจนต้องหลับไป รอวันที่จะมีเจ้าชายรูปงามขี่ม้าขาวมาช่วยพาตกบันกับอสูรร้าย และพาเจ้าหญิงออกมาจากหอคอยสิ่งข้างามจับตา เป็นอันจบเรื่องอย่างแสนสุข แต่ผลงานของราชานิยายสยองขวัญอย่างสตีเวน คิง จะยอมให้เป็นอย่างนั้นจริงหรือ

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ ใน *จงหลับใหล* เล่มนี้มีส่วนประกอบที่สามารถเรียกได้ว่าเป็นนิทานปรัมปรา ตำนาน เรื่องเล่าพื้นบ้านได้ด้วย เรื่องเริ่มต้นในเมืองแถบชนบทของแอปปาเลเชีย ในแคนตีที่เป็นที่ตั้งของทัศนสถานหญิง ซึ่งเป็นสถานที่ที่รวบรวมเหล่าหญิงสาวร้ายๆ (ตามความเข้าใจของกฎหมาย) ที่มีเจ้าชาย (รูปไม่งาม) เหล่าอสูรกายสมอทั้งป อัครวิญญูพิทักษ์ และที่ขาดไปไม่ได้คือเรื่องราวเหนือธรรมชาติและผู้วิเศษ เมื่อวันหนึ่งดินแดนแถบชนบทแห่งนี้และทั่วโลกเกิดโรคระบาดที่ชื่อว่าโรคออโรรา ทำให้ผู้หญิงทุกคนในโลกหลับใหลไปในร่างไหม และหากมีใครรบกวนการหลับใหลของพวกเธอ พวกเธอจะกลายเป็นสัตว์ร้ายและเข้าจู่โจมคนผู้นั้นทันทีดังฝันร้าย โลกจะเป็นอย่างไรต่อไปเมื่อจู่ๆ ผู้หญิงก็หายไปจากโลกโดยจับพลัน เหล่าผู้ชายจะแก้ไขปัญหาอย่างไรเพื่อให้ผู้หญิงที่เป็นแม่ เมีย ลูกสาว และอื่นๆ กลับมาเป็นผืนดินของพวกเธออีกครั้ง

สตีเวน คิง ผู้ได้ชื่อว่าเป็นราชาแห่งนิยายสยองขวัญ จับมือกับไอเวน คิง ลูกชายที่มีดีกรีนักเขียนนิยายแนวก้าวข้ามวัยและนิยายครอบครัว เกิดเป็นนิยายเล่มนี้ที่ครบรส กลมกล่อมเป็นที่สุด ไม่ว่าคุณผู้อ่านจะถามหาความสยองสยอง แฟนตาซีเหนือธรรมชาติ และภูติลางผลาญ ตามสไตลิ่งคนพ่อ ก็ย่อมมีให้อ่าน หรือจะถามหาความลึกซึ้งของตัวละคร ประเด็นปัญหาทางสังคม และความอ่อนโยนของมนุษย์ คิงคนลูกก็เลิฟมาให้โดยไม่ต้องร้องขอ เรียกได้ว่า

จหงั๋บไหล เล่มนี้เป็นนิยายที่รวบรวมจุดดี จุดเด่นของนักเขียนทั้งสองท่านออกมา
ได้ลงตัว

แต่จงอย่าลืมว่า ในนิทานฉบับนี้ไม่ได้เริ่มด้วยคำว่า “กาลครั้งหนึ่งนานมา
แล้ว...”

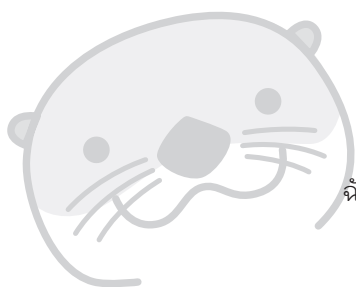

ทดลองอ่าน

๙๙พรอสำนักพิมพ์

ภาคหนึ่ง

สามเหลี่ยมแห่งเก่า

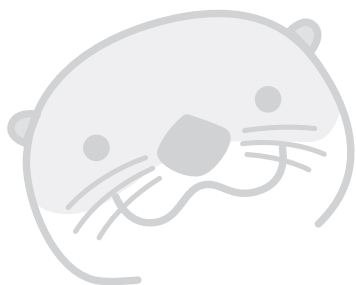

ในเรือนจำหญิงแห่งนั้น
มีนักโทษรวมกันเจ็ดสิบคน
ฉันหวังจะได้อยู่ร่วมกับพวกเธอทุกคน
แล้วแบ่งสามเหลี่ยมเก่า
ส่งเสียงสั่นก้องๆ
เลียบนแนวลำคลองของรอยัลคาแนล
- เบรندن เบฮัน

ကလေးဖတ်

บทที่หนึ่ง

ทดลองอ่าน

1

เจเน็ตต์คิดว่าเคยมองดูแสงรูปสี่เหลี่ยมจากช่องหน้าต่างใหม่ เจเน็ตต์ตอบว่า
 ไม่ รืออยู่ที่เตียงชั้นบน ส่วนเจเน็ตต์อยู่ที่เตียงชั้นล่าง ทั้งสองกำลังรอคอยการ
 ไขประตูห้องซึ่งเพื่อจะไปกินมื้อเช้า เป็นยามเช้าอีกวันหนึ่ง

ดูเหมือนเพื่อนร่วมห้องซึ่งของเจเน็ตต์ใช้เวลาศึกษาสี่เหลี่ยมที่ว่ามัน
 รืออธิบายให้ฟังว่า แสงรูปสี่เหลี่ยมเริ่มปรากฏบนผนังฝั่งตรงข้ามหน้าต่าง เลื่อน
 ต่ำลงมาเรื่อยๆ แล้วสาตกกระทบผิวโต๊ะเขียนหนังสือของพวกเธอ และท้ายที่สุด
 เคลื่อนตัวไปอยู่บนพื้น อย่างที่เจเน็ตต์มองเห็นได้ในตอนนี้ มันอยู่ตรงกลางพื้น
 พอดี สว่างไสวยิ่งกว่าสิ่งใด

“รี” เจเน็ตต์พูด “ฉันไม่มีใจจะสนแสงรูปสี่เหลี่ยมหรอกนะ”

“ฉันว่า เธอ *ไม่มี*ใจจะสนแสงรูปสี่เหลี่ยมไม่ได้หรอก!” รีหัวเราะก๊าก
 อันเป็นการแสดงอารมณ์ขันของเธอ

เจเน็ตต์พูด “ก็ได้ หมายความว่ายังไ้ก้ข้างหัวมันเถอะ” แล้วเพื่อนร่วม
 ห้องซึ่งของเธอก็หัวเราะก๊ากอีก

รีก็ตื้ออยู่หรอก แต่เธอเหมือนเด็กเพ็งหัดเดิน ความเงียบทำให้เธออยู่ไม่สุข
 รีติดคุกข้อหาฉ้อโกงบัตรเครดิต ปลอมแปลงเอกสาร และมียาเสพติดไว้ใน
 ครอบครองเพื่อจำหน่าย เธอไม่เก่งในเรื่องที่ว่ามาลักเท่าไร ซึ่งเป็นเหตุให้เธอ
 ต้องเข้ามาอยู่ที่นี่

เจเน็ตต์ติดคุกข้อหาฆ่าคนตาย คืนหนึ่งในฤดูหนาวปี 2005 เธอแหง
 เดเมียนผู้เป็นสามีเข้าที่ง่ามขาด้วยไขควงหัวแฉก และเนื่องจากว่ากำลังเมายาได้ที
 เขาก็เลยนั่งเหมะอยู่บนเก้าอี้จนจนเสียเลือดถึงแก่ชีวิต แน่نونว่าเธอเอง

ก็เมายาด้วยเหมือนกัน

“ฉันคอยจับตาดูนาฬิกา” รีบอก “ลองจับเวลาดู ใช้เวลาี่สิบสองนาทีกว่าที่แสงจะย้ายจากหน้าต่างไปยังพื้นตรงนั้น”

“เธอน่าจะเรียก กิเนสส์บู๊กมา” เจเน็ตต์พูด

“เมื่อคืนฉันฝันว่ากินเค้กช็อกโกแลตกับมิเชลล์ โอบาามา แล้วนางก็โมโหใหญ่เลย ‘กินแบบนี้ก็อ้วนนะสิ รี!’ แต่นางก็กินเค้กนั้นด้วย” รีหัวเราะก๊าก “เปล่าหรอก ฉันไม่ได้ฝัน แต่งเรื่องนั้นขึ้นมาเฉยๆ ที่จริงฉันฝันถึงคนที่เคยเป็นครูของฉัน ครูเอาแต่พูดซ้ำๆ ว่านี่ไม่ใช่ห้องเรียนของฉัน แล้วฉันก็ต้องบอกครูซ้ำๆ ว่านี่คือห้องเรียนของฉัน แล้วครูก็บอกว่างั้นก็ได้ แล้วสอนต่อ จากนั้นก็พูดอีกว่านี่ไม่ใช่ห้องเรียนของฉัน แล้วฉันก็จะบอกว่าใช่สิ นี่คือห้องเรียนของฉัน แล้วเราก็พูดวนอยู่แบบนั้น นานๆ ดึงตชะมัด เธอละฝันว่าอะไร เจเน็ตต์”

“อา...” เจเน็ตต์พยายามนึก แต่ก็นึกไม่ออก ยาตัวใหม่ดูเหมือนทำให้เธอหลับลึกขึ้น แต่ก่อนนี้เธอฝันร้ายถึงเดเมียนเป็นบางครั้ง เขามักจะอยู่ในสภาพเดียวกับตอนเช้าวันรุ่งขึ้น สภาพตอนที่เขาตายแล้ว เนื้อตัวเป็นลายริ้วสีฟ้าเหมือนกับหมึกที่โดนน้ำ

เจเน็ตต์เคยถามดร.นอร์ครอสส์ เขาคิดว่าความฝันเชื่อมโยงกับความรู้สึกผิดหรือเปล่า คุณหมอหรือตามองเธออย่างกับจะบอกว่า-เอา-จริง-จริง-นะ-หรือ ซึ่งเคยทำให้เธอหัวเสียบ่อยๆ แต่เธอเคยชินกับมันเสียแล้ว จากนั้นเขาก็ถามว่า เธอเชื่อว่ากระต่ายมีหูยาวห้อยหรือไม่ อ้อ ได้เลย เอาอย่างนั้นก็ได้ อยากรู้เสียเจเน็ตต์ก็ได้อยากฝันถึงเรื่องพวกนั้นอีก

“โทษที รี ฉันนึกไม่ออกเลย ไม่ว่าฉันจะฝันเรื่องอะไร มันก็หายไปหมดแล้ว”

ที่ไหนสักแห่งบริเวณโถงทางเดินชั้นสองของปีกบี มีเสียงรองเท้าดังกระทบพื้นซีเมนต์ เจ้าหน้าที่คนหนึ่งกำลังสำรวจตรวจตราในนาที่สุดท้ายก่อนเปิดประตู

เจเน็ตต์หลับตาลง เธอสร้างภาพความฝันขึ้นมา ในฝันนั้นเธอจำเป็นซากปรักหักพัง เถาวัลย์เขียวชอุ่มเลื้อยไปตามผนังห้องซังเก่าแก่และสายไหวไปมาในสายลมอ่อนของฤดูใบไม้ผลิ เพดานหายไปครึ่งหนึ่ง ค่อยๆ ลีกร่อนไปตามเวลาจนเหลือแต่เพียงเพิงที่ยื่นออกมา กิ่งก้านจ้อยคู้หนึ่งวิ่งไปเหนือกองซากพุ่มพวงสนิมเชรอะ ผีเสื้อบินว่อนอยู่ในอากาศ กลิ่นอบอวลของดินกับใบไม้ฟุ้งตลบอยู่ในซากห้องซังนี้ บ๊อบบี้ดูประทับใจขณะยืนอยู่ข้างเธอตรงรูโหว่บนผนังและมองเข้าไป แม่ของเขาคือนักโบราณคดี เธอเป็นคนค้นพบที่แห่งนี้

“เธอคิดว่าเธอจะออกรายการเกมโชว์ได้ไหมถ้าเธอมีประวัติอาชญากรรม”

ภาพฝันพังทลาย เจเน็ตต์ตรงออกมา อืม รู้สึกดีจังระหว่างที่มันคงอยู่ ชีวิตดีขึ้นเป็นไหนๆ เวลาที่ได้กินยา มีสถานที่สงบและสบายใจที่เธอสามารถค้นเจอ ก็ต้องยกความดีให้หมอ เพราะชีวิตดีต่อย่าบอกใครเมื่อเราใช้ยา¹ เจเน็ตต์ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง

รีกำลังจ้องเจเน็ตต์ตาถลน คุณก็ไม่ได้ทำอะไรนักหรอก แต่ผู้หญิงอย่างรีบางที่อยู่ข้างในนี้อาจจะปลอดภัยกว่า ในโลกภายนอกนั้น มีแนวโน้มว่าเธอจะเดินไปโดนรถเฉี่ยวชน หรือไม่ก็ขายยาให้สายของตำรวจที่ดูยุ่งไ้ก็คือสายของตำรวจเหมือนกับที่เธอเคยทำมาแล้วนั่นแหละ

“เป็นอะไรไป” รีถาม

“เปล่า ฉันเพิ่งไปสวรรค์มา ก็แค่นั้น แล้วเสียงคุ้ยจ้อของเธอก็ทำสวรรค์แตกกระจุย”

“อะไรนะ”

“ช่างเถอะ นี่ ฉันน่าจะจะมีเกมโชว์ที่เราจะเล่นได้ก็ต่อเมื่อเรามีประวัติอาชญากรรมเท่านั้น เราน่าจะตั้งชื่อรายการว่า *โกหกแล้วรางวัล*”

“ถูกใจใช่เลย! มันเล่นยังไงล่ะ”

เจเน็ตต์ลุกขึ้นนั่ง หาว แล้วยกไหล่ “ฉันจะต้องคิดก่อน แบบว่า ตั้งกฎกติกาอะไร”

ที่อยู่ของพวกเธอก็เป็นสถานที่มันเคยเป็นมาและจะเป็นอย่างนี้เรื่อยไป ชั่วกาลปาวสาน เอเมน ห้องขังความยาวสิบก้าว ระยะทางสี่ก้าวจากเตียงสองชั้นไปยังประตู ผนังฉาบปูนเนียนเรียบสีน้ำตาลอ่อน รูปถ่ายกับโปสเตอร์การ์ดที่ม้วนของพวกเธอ (ซึ่งไม่มีใครใส่ใจจะมอง) ถูกแปะติดด้วยกาวยางสีเขียวบนที่วางเพียงหย่อมเดียวที่พอจะแปะอะไรได้ มีโต๊ะเขียนหนังสือโลหะตัวเล็กวางชิดติดผนังด้านหนึ่งกับชั้นโลหะสั้นๆ ติดผนังฝั่งตรงข้าม ฝั่งซ้ายของประตูมีลิ้นชักทำด้วยเหล็กกล้าที่พวกเธอต้องนั่งยองๆ ใช้วิธีหันหน้าไปคนละทางเพื่อให้ความรู้สึกเป็นส่วนตัวซึ่งแทบจะหาไม่ได้เลย ประตูห้องขังมีหน้าต่างกระจกสองชั้นอยู่ในระดับสายตา มองออกไปเห็นทางเดินสั้นๆ ที่เชื่อมกับปีกบี ทุกตารางนิ้วและทุกสรรพสิ่งภายในห้องขังคละคล้ำไปด้วยกลิ่นคละคลุ้งของคุณ ไม่ว่าจะเป็นเหงื่อ เชื้อรา น้ำยาฆ่าเชื้อไลโซล

¹ คำขวัญของ DuPont บริษัทผลิตเคมีภัณฑ์รายใหญ่ของโลก

แม้จะไม่เต็มใจ แต่สุดท้ายเจเน็ตต์ก็สังเกตเห็นแสงแดดรูปสี่เหลี่ยมระหว่างเตียง มันเดินทางไปเกือบถึงประตูแล้ว – แต่คงไปไกลกว่านั้นไม่ได้อีก จริงไหมล่ะ นอกจากว่าผู้คุมเสียบุญแจไชล็อกหรือเปิดห้องขังจากนู๊ธ มันถูกกักขังเอาไว้ในนี้เหมือนกับพวกเธอนี้แหละ

“แล้วใครจะเป็นพิธีกร” ริธาม “เกมโชว์ทุกรายการต้องมีพิธีกร แล้วรางวัลคืออะไร ต้องเป็นรางวัลดี ๆ นะ รางวัลเยียด! เราต้องคิดรางวัลเยียดทั้งหมดนะ เจเน็ตต์”

รีรองมือหนูนศึระและเริ่มใช้นิ้วหมุนพันเกลียวผมหยิกหย้อยที่พอกสีอ่อนขณะมองเจเน็ตต์ ไกล ๆ ขอบหน้าผากของรีมีแผลเป็นนูนหย่อมหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนกับรอยไหม้จากการย่างเนื้อ เป็นเส้นลึกเข็มเรียงขนานกันสามเส้น แม้ว่าเจเน็ตต์จะไม่รู้ที่มาของแผลนั้น แต่เธอเดาออกว่า ใครเป็นคนทำ ผู้ชายสักคนหนึ่ง อาจจะเป็นพ่อของเธอ อาจจะเป็นพี่น้องผู้ชาย อาจจะเป็นแฟน อาจจะเป็นผู้ชายที่เธอไม่เคยพบเจอมาก่อนและจะไม่มีวันพบเจออีก ในหมู่ผู้ต้องขังของทัณฑสถานดูลลิง ถ้าจะให้พูดแบบสุภาพนุ่มนวลก็คือ แทบไม่มีเรื่องตึงเครียดเลย แต่มีเรื่องราวมากมายที่เกี่ยวข้องกับพวกผู้ชายเลว ๆ

เราจะทำอะไรได้ล่ะ เราจะส่งสารตัวเองก็ได้ เราจะเกลียดตัวเองหรือเกลียดทุกคนก็ได้ เราจะสูดกลิ่นผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดจนเมาเคลิ้มไปเลยก็ได้ เราจะทำอะไรก็ได้ที่เราอยากทำ (ภายในทางเลือกซึ่งแน่นอนว่ามีอยู่จำกัด) แต่สถานการณ์จะไม่เปลี่ยน โอกาสที่เราจะได้หมุนวงล้อรับโชคอันใหญ่วิบวับในรายการเกมโชว์คงไม่มาเร็วไปกว่าการพิจารณาพักการลงโทษครั้งต่อไป เจเน็ตต์อยากออกแรงหมุนจนสุดแขน ก็เธอมีลูกชายให้ต้องนึกถึง

มีเสียงแก๊งดังก้องเมื่อเจ้าหน้าที่ในบูธปลดล็อกหกลีบสองตัว เวลา 06.30 น. ทุกคนออกจากห้องขังของตัวเองเพื่อนับยอด

“ไม่รู้สิ รี เธอก็ลองคิดดู” เจเน็ตต์พูด “แล้วฉันก็จะคิดด้วย จากนั้นเราค่อยมาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน” เธอเหวี่ยงขาลงจากเตียงแล้วลุกขึ้นยืน

2

ห่างจาก เรือนจำไมล์ไมล์ บริเวณลานบ้านนอร์ครอสส์ แอนตัน หมู่เลี้ยงสระกำลังช้อนแมลงตาย สระนี้เป็นของขวัญวันครบรอบแต่งงานปีที่สิบ

ซึ่ง ดร.คลินตัน นอร์ครอสส์ มอบให้โลลาผู้เป็นภรรยา ภาพของแอนตันมักทำให้คลินตันตั้งคำถามว่าเป็นการฉลาดแล้วหรือที่ให้ของขวัญชิ้นนี้ เขาก็เป็นหนึ่งในหลายครั้งนั้น

แอนตันไม่สวมเสื้อ เพื่อเหตุผลที่ได้อยู่สองข้อ ข้อแรก วันนี้อากาศจะร้อน ข้อสอง หน้าท้องของเขาคือแผ่นหิน เขามีกล้ามเนื้อมัดๆ แอนตันหนุ่มลี้ยงสรคนนี้ดูเหมือนหนุ่มหล่อล่ำบนหน้าปกนิตยสารโลมโลก ถ้าใครจะยิงกระสุนใส่หน้าท้องของแอนตัน อาจจะต้องยิงจากมุมทแยง เพราะกระสุนอาจสะท้อนกลับได้ หมอนี่กินอะไร กินแต่โปรตีนเป็นต้นๆอย่างนั้นหรือ เขาออกกำลังกายยังไง ทำความสะอาดคอกวัวของออลเจียส² หรือไร

แอนตันขำเลื่อมองขึ้นมาและยิ้มให้ภายใต้กรอบแว่นกันแดดเวย์ฟาร์เรอร์ที่ส่องประกาย เขาใช้มือข้างที่ว่างโบกทักทายคลินตัน ซึ่งกำลังมองดูจากหน้าต่างชั้นสองของห้องนอนใหญ่

“พระเยซูเจ้าช่วยด้วย” คลินตันพูดเบาๆ กับตัวเอง เขาโบกมือตอบ “เห็นใจกันหน่อยเถอะ”

คลินตันขยับตัวจากหน้าต่าง ในกระจกบนประตูห้องน้ำที่ปิดอยู่ปรากฏโฉมหน้าของชายผิวขาววัยสี่สิบแปด ศศ.บ.จากคอร์เนล, พ.บ.จากเอ็นวายยู ห่วงยางน้อยๆ จากมอคค่าไซส์แกรนด์ของร้านสตาร์บัคส์ เคราสีขาวเลือบเทาไม่ได้ทำให้เขาดูห้าวหาญเหมือนคนตัดไม้ แต่เหมือนกับต้นเรื่องอวยเปลี่ยเสียมากกว่า

คลินตันมองว่าการที่เขาประหลาดใจกับวัยและสังขารที่เริ่มร่วงโรยของตัวเองช่างเป็นเรื่องตลกร้าย เขาไม่เคยมีความอดทนกับความหลงตัวเองของมนุษย์เพศชายสักเท่าไร โดยเฉพาะพวกที่อยู่ในวัยกลางคน และเป็นไปได้อีกด้วยว่า ประสบการณ์การทำงานที่ได้สั่งสมมาก็ยังทำให้เขาพิรุณชาตกับเรื่องนั้นได้ง่ายขึ้น อันที่จริงสิ่งที่คลินตันคิดว่าเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในการเป็นหมอลูกของเขาเกิดขึ้นเมื่อสิบแปดปีก่อน ปี 1999 เมื่อว่าที่คนใช้ชื่อพอล มอนต์ฟีเลียร์ มาหาคุณหมอมานั่งด้วย “วิกฤตความทะเยอทะยานทางเพศ”

เขาถามมอนต์ฟีเลียร์ว่า “ที่คุณเรียกว่า ‘ความทะเยอทะยานทางเพศ’ คุณหมายความว่ายังไง” คนที่มีความทะเยอทะยานจะพยายามไต่เต้าเพื่อให้ได้

²ในตำนานกรีกโบราณ การทำความสะอาดคอกวัวใหญ่สุดสปรกของพระราชอาอเจียสคือหนึ่งในสิบสองมหากาธิกของเฮอร์คิวลิส

คลินต์มองตามสายตาของเขา มีพัลลมหุนควงอยู่บนเพดาน ถ้ามอนต์ฟีเลียร์ส่งความทะเยอทะยานทางเพศของเขาขึ้นไปบนนั้น มันจะต้องถูกตัดสะบั้น

“เรามาย้อนอดีตกันสักหน่อยนะ พอล เรื่องนี้เกิดขึ้นระหว่างคุณกับภรรยาตั้งแต่ต้นยังงี้ มันเริ่มต้นที่ไหน”

“ผมมีซู้ มันเป็นเหตุการณ์ที่น่าไปสู่เรื่องราวไม่คาดคิด แล้วโรดา-ภรรยาของผม-ก็ไล่ผมออกจากบ้าน! ผมอธิบายไปแล้วว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับเธอ มันเกี่ยวกับ-ผมมีความต้องการนะ เข้าใจใช่ไหม ผู้ชายมีความต้องการที่ผู้หญิงไม่ได้เข้าใจเสมอไป” มอนต์ฟีเลียร์หมุนศีรษะบนลำคอ เขาทำเสียงลอดไรฟันอย่างชัดใจ “ผมไม่อยากหย่า! ใจหนึ่งผมรู้สึกเหมือนกับว่าเธอนั้นแหละที่จะต้องทำให้เราเรื่องนี้ให้ได้ รับผมให้ได้”

ความเศร้าและความลึนหวังของผู้ชายคนนี้เป็นความรู้สึกที่จริงแท้ และคลินต์พอจะเข้าใจความเจ็บปวดที่เกิดจากการต้องระเห็จออกจากบ้านอย่างกะทันหัน-ใช้ชีวิตอยู่กับกระเป๋าดูหนัง กินไข่เจียวจืดซีดล้าพังคนเดียวในร้านอาหาร มันไม่ใช่ภาวะซึมเศร้า แต่ก็เป็นเรื่องสำคัญ อีกทั้งควรได้รับความเคารพและความใส่ใจ แม้ว่าเขานั้นแหละที่น่าจะเป็นคนหาเรื่องใส่ตัวเอง

มอนต์ฟีเลียร์โน้มตัวมาเหนือพุงที่เริ่มโย้ของเขา “ขอพูดตรงๆ ก็แล้วกันนะ ผมจะทำให้สิบอยู่แล้ว คุณหมอนอร์คอสส์ ช่วงเวลาพีตังของผมผ่านไป แล้ว ผมยอมทิ้งมันเพื่อเธอ สละมันให้เธอ ผมเปลี่ยนผ้าอ้อมให้ลูก ผมขับรถไปดูทุกเกม ทุกการแข่งขัน และหาเงินเป็นทุนการศึกษามหาวิทยาลัยให้ลูก ผมตีแบบสอบถามเรื่องการแต่งงานทุกช่อง แล้วทำไมเรายังตกลงกันดีๆ ไม่ได้อีกล่ะ ทำไมมันจะต้องกลายเป็นเรื่องเลวร้ายและสร้างความแตกแยกด้วย”

คลินต์ไม่ตอบ เพียงแต่รอ

“สัปดาห์ที่แล้ว ผมอยู่ที่บ้านมิแรนดา เธอเป็นผู้หญิงที่ผมนอนด้วย เราทำกันในห้องครัว เราทำกันในห้องนอนของเธอ เราเกือบจะซำยักที่สามระหว่างอาบน้ำอยู่แล้ว ผมสุขสุดๆ ไปเลย! เอนดอร์ฟินนั่นไง! แล้วจากนั้นผมก็กลับบ้าน แล้วเราก็กินมื้อค่ำแบบพร้อมหน้าพร้อมตากันที่บ้าน และเล่นเกมสแคร็บเบิ้ลกัน ทุกคนรู้สึกดีกันถ้วนหน้า! ปัญหาอยู่ตรงไหนล่ะ มันเป็นปัญหาที่คนเราเสกสรรปั้นแต่งขึ้นมา นั่นละที่ผมคิด ทำไมผมถึงมีอิสระในเรื่องนี้บ้างไม่ได้ มันมากเกินไปจนจะขอหรือไง มันเลวร้ายนักเธอ”

ไม่มีใครพูดอะไรอยู่สองสามวินาที มอนต์ฟีเลียร์มองคลินต์ คำพูดดีๆ

ว่ายวนและโฉบไปมาภายในหัวคลินต์เหมือนลูกอ๊อด สามารถรวบจับได้โดยง่าย แต่เขายังคงร้องรอ

ข้างหลังคนไข้ของเขา สิ่งที่ยังติดฝังคือภาพพิมพ์ของฮ็อกนี่⁵ในกรอบ ซึ่งไอลามอบให้คลินต์เพื่อ “เพิ่มชีวิตชีวาให้แก่ห้องนี้” เขาตั้งใจจะแขวนมัน ภายหลังในวันนั้น ข้างภาพคือกล่องใส่ตำราแพทย์ซึ่งยังไม่ได้แกะออกมาอีก ครั้งหนึ่ง

ต้องมีใครสักคนช่วยชายคนนี้ คุณหมอหนุ่มจับความคิดของตัวเองได้ และพวกเขาก็ควรจะทำเช่นนั้นในห้องสวยๆ ที่เจียบสงบเหมือนกับห้องนี้ แต่ใคร คนนั้นควรจะเป็นนายแพทย์คลินตัน อาร์. นอร์ครอสส์ หรือเปล่า

ไม่ว่าอย่างไร เขาก็พากเพียรอย่างหนักกว่าจะได้เป็นหมอ และโดยไม่มีทุนมหาวิทยาลัยมาจนเจือช่วยเหลือคลินต์ เขาเติบโตมาภายใต้ความยากลำบาก และต้องหาเลี้ยงตัวเอง บางครั้งต้องใช้มากกว่าเงิน กว่าที่จะผ่านพ้นมาได้เขา ต้องทำอะไรหลายสิ่งที่เขาไม่เคยบอกภรรยา และไม่มีวันจะบอกด้วย เขาทำสิ่งต่างๆ เหล่านั้นก็เพื่อสิ่งนี้นะหรือ เพื่อรักษาพล มอนต์ฟีเลียร์ ผู้มีความทะเยอทะยานทางเพศอย่างนั้นหรือ

ร่องรอยบาง ๆ ของความเสียใจเป็นเส้นย่นอยู่อยู่บนใบหน้ากว้างของมอนต์ฟีเลียร์ “โอ พ่อหนุ่ม ตายละ ผมทำไม่ถูกใช่ไหม”

“คุณทำได้ดีครับ” คลินต์พูด และช่วงเวลาสามสิบนาที่ต่อมาเขาตั้งใจพับเก็บความสงสัยต่างๆ ของตน พวกเขากางแผ่สิ่งนั้นออก มองดูมันจากทุกด้าน ถกกันถึงความแตกต่างระหว่างความปรารถนาและความจำเป็น พวกเขาพูดถึงคุณนายมอนต์ฟีเลียร์และรสนิยมบนเตียงอันน่าเบื่อของเธอ (ตามความเห็นของมอนต์ฟีเลียร์) พวกเขาถึงกับลองเบี่ยงเส้นทางด้วยการพูดคุยเปิดอก จนน่าตกใจเพื่อย้อนไปดูประสบการณ์ทางเพศในวัยแรกรุ่นของพล มอนต์ฟีเลียร์ ตอนที่เขาช่วยตัวเองกับปากตุ๊กตาจะเขี่ยต้นุนของน้องชาย

ด้วยข้อบังคับในอาชีพ คลินต์ถามมอนต์ฟีเลียร์ว่าเขาเคยคิดทำร้ายตัวเองหรือไม่ (ไม่) เขานึกสงสัยไหมว่ามอนต์ฟีเลียร์จะรู้สึกอย่างไรหากว่ามีการสลับบทบาทกัน (เขายืนยันว่าเขาจะบอกภรรยาให้ทำสิ่งที่เธอจำเป็นต้องทำ) มอนต์ฟีเลียร์มองเห็นตัวเองอยู่ที่ไหนในอีกห้าปี (ตอนนั้นเองที่ชายในเสื้อกั๊กไหมพรม

⁵David Hockney (ปี 1937 - ปัจจุบัน) จิตรกรชาวอังกฤษ หนึ่งในศิลปินอังกฤษที่ทรงอิทธิพลที่สุดแห่งศตวรรษที่ 20

สืขารเริ่มร้องไห้)

เมื่อหมดเวลา มอนต์พีเลียร์บอกว่า เขาตั้งตารอการพบกันครั้งต่อไปแล้ว และทันทีที่เขาจากไป คลินต์โทรศัพท์หาโอเปอเรเตอร์ บอกให้โอนสายทั้งหมดของเขาไปยังจิตแพทย์ในเมย์ลือก ซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ติดกัน โอเปอเรเตอร์ถามเขาว่าเป็นเวลานานเท่าไร

“จนกว่าจะมีรายงานว่าเกิดหิมะตกปรอยๆ ในนรกนั้นแหละ” คลินต์พูดจากหน้าต่างห้อง เขามองมอนต์พีเลียร์ถอยรถสปอร์ตสีแดงเหมือนลูกกวาดและขับออกจากลานจอด ไม่มีวันจะได้พบได้เจอกันอีก

ต่อจากนั้นเขาโทร.หาโลลา

“ฮัลโล คุณหมอนอร์คอสส์” น้ำเสียงของเธอให้ความรู้สึกแบบที่คนเราหมายถึง – หรือน่าจะหมายถึง – เวลาที่เราพูดว่า หัวใจร้องเพลง เธอถามเขาว่า วันที่สองของการทำงานเป็นอย่างไรบ้าง

“ผู้ชายที่ไร้มนเสน่ห์ที่สุดในอเมริกาแะมานะ” เขาบอก

“อ้อเธอ คุณพ่อของฉันไปที่นั่นเธอคะ ฉันมั่นใจว่าภาพของฮ็อกนี่จะทำเขามึนไปเลย”

เธอเป็นคนฉลาด ภรรยาของเขาฉลาดพอๆ กับที่เป็นคนอบอุ่น และเป็นคนแกร่งพอๆ กับที่เป็นคนฉลาด โลลารักเขา แต่เธอไม่เคยหยุดทำให้เขาเขว คลินต์คิดว่าเขาอาจจะต้องการสิ่งนั้นก็ได้ เป็นไปได้ว่าผู้ชายส่วนใหญ่ต้องการ

“ฮ่า-ฮ่า” คลินต์พูด “แต่คือเงี้ยะ ตำแหน่งงานว่างที่คุณพูดถึงที่เรื่อนจำนะ คุณไปได้ยินมาจากใครนะ”

มีความเจ็บหนึ่งหรือสองวินาทีระหว่างที่ภรรยาของเขาคิดใคร่ครวญถึงความหมายแฝงในคำถามนั้น เธอตอบด้วยการย้อนถาม “คลินต์ คุณมีเรื่องอะไรที่ต้องบอกฉันหรือเปล่า”

คลินต์ไม่คิดด้วยซ้ำว่า เธออาจจะผิดหวังที่เขาตัดสินใจทิ้งคลินิกของตัวเองเพื่อไปรับงานราชการ เขามั่นใจว่าเธอจะไม่ผิดหวัง

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับโลลา

3

*ในการ*ใช้เครื่องกำจัดขนไฟฟ้ากับตอหนวดสีเทาข้างใต้จมูก คลินต์ต้องบิดและแหงนใบหน้าขึ้นมาจนเขาดูละม้ายคล้ายกาซิโมโด⁶ เส้นขนสีขาวดูหิมะไหลออกมาจากรูจมูกข้างซ้าย แอนตันสามารถยกบาร์เบลล์ได้เท่าที่เขาต้องการ แต่ชนจมูกขาวๆ รอคอยผู้ชายทุกคนอยู่ เช่นเดียวกับคนที่ปรากฏในรูป คลินต์จัดการโกเส้นนี้ออก

เขาไม่เคยมีหุ่นล่ำเหมือนอย่างแอนตัน แม้กระทั่งปีสุดท้ายในไฮสกูลตอนที่ศาลอนุญาตให้เขาได้รับอิสระในการดำเนินชีวิต แล้วเขาก็ใช้ชีวิตตามลำพังและวิ่งออกกำลังกาย คลินต์เคยมีหุ่นแกร่งก้ำกึ่งกว่านี้ ผอมแห้งกว่านี้ หน้าท้องไร้ก้ามแต่แบนราบ เหมือนกับแจ้เร็ดลูกชายของเขา เท่าที่เขาจำได้ พอล มอนต์พีเลียร์ ร่างท้วมกว่าภาพที่คลินต์มองตัวเองเมื่อเข้านี้ แต่เขาก็ดูเหมือนมอนต์พีเลียร์มากกว่าแอนตัน ตอนนี้หมอนั้นอยู่ในไหนะ พอล มอนต์พีเลียร์นะ ปัญหานั้นได้รับการแก้ไขหรือยัง ก็ไม่แน่นะ เวลาช่วยเยียวยาทุกบาดแผลแน่นอนว่า มีพวกเจ้าคารมบางคนเคยพูดไว้ด้วยว่า บาดแผลแย่งลงทุกเวลาด้วยเหมือนกัน

คลินต์ไม่ได้มีอะไรมากเกินกว่าคนทั่วไป นั่นคือ มีสุขภาพดี สดดีทุกอย่าง และจินตนาการบรรเจิด – โหยหาที่จะได้นอนกับผู้หญิงที่ไม่ใช่เมียตัวเอง แต่ตรงข้ามกับพอล มอนต์พีเลียร์ สถานการณ์ของเขาไม่ใช่วิกฤตปัญหาใดๆ มันก็เป็นชีวิตปกติทั่วไปตามที่เขาเข้าใจ มีการเหลียวหลังกลับไปมองสาวสวยบนถนน แอบมองโดยสัญชาตญาณเวลาเห็นผู้หญิงสวมกระโปรงสั้นลงจากรถ เกิดอารมณ์กระสันแทบไม่รู้ตัวเมื่อเห็นหนึ่งในนางแบบที่ประดับรายการเกมโชว์ *เดอะไพร์ซฮัสไรด์* มันเป็นเรื่องน่าเศร้า เขาคิด น่าเศร้าและอาจจะตลกนิดๆ การที่อายุกระชากเราไปไกลขึ้นเรื่อยๆ จากร่างกายที่เราชอบที่สุด และทิ้งสัญชาตญาณเดิมๆ ไว้ให้ (ไม่ใช่ความทะเยอทะยาน ขอบคุณพระเจ้า) เหมือนกับกลิ่นของการทำอาหารที่ยังก่อกวนกระจายอยู่หลังจากกินอาหารไปหมดแล้ว แล้วเขากำลังตัดสินผู้ชายทุกคนจากตัวเขาเองหรือเปล่า ไม่หรอก เขาก็ลังกั

⁶ ตัวละครในนวนิยายเรื่อง *The Hunchback of Notre Dam* ชายพิการหลังค่อมผู้มีหน้าตาอัปลักษณ์ มีหน้าที่ตีสั่งประจําวิหารนอทร์-ดาม

เผ่าพันธุ์นี้ด้วยเหมือนกัน ไม่มีอะไรมากกว่านั้น ผู้หญิงต่างหากที่เป็นปริศนาของจริง

คลินต์ยิ้มให้ตัวเองในกระจก เขาโกนหนวดเคราเกลี้ยงเกลาแล้ว เขายังมีชีวิต เขากำลังจะย่างเข้าสู่วัยเดียวกับพอล มอนต์พีเลียร์ เมื่อปี 1999

เขาพูดกับกระจกว่า “เฮ้ย แอนตัน ไสหัวไปให้พ้นเลย” เป็นการวางก้ามที่ดูจอมปลอม แต่อย่างน้อยเขาก็ได้พยายามแล้ว

จากห้องนอนถัดจากประตูห้องอาบน้ำ เขาได้ยินเสียงบิตล็อกดังกรีก ลิ่นชักเปิดออก เสียงดังตึบเมื่อโลลาวางเข็มขัดของปีนลงในลิ่นชัก ปิด แล้วบิตล็อกอีกครั้ง เขาได้ยินเสียงเธอถอนหายใจและหา

เพื่อว่าเธอหลับไปแล้ว เขาแต่งตัวโดยไม่พูดอะไร และแทนที่จะนั่งบนเตียงเพื่อสวมรองเท้า คลินต์หยิบรองเท้าขึ้นมาเพื่อจะหิ้วลงบันได

โลลากระแอม “ไม่เป็นไรค่ะ ฉันยังไม่หลับ”

คลินต์ไม่มั่นใจเลยจริงๆ เพราะโลลาเพียงแค่อปลดกระดุมเม็ดบนของกางเกงชุดเครื่องแบบก่อนจะหิ้วตัวลงบนเตียง เธอไม่ได้ตะกายตัวเข้าไปใต้ผ้าห่มด้วยซ้ำ

“คุณต้องเปลี่ยนแน่ๆ ผมจะออกไปแล้ว ทุกคนบนภูเขาไม่เป็นไรใช่ไหม”

เมื่อคืนนี้ เธอส่งข้อความมาว่า มีอุบัติเหตุบนถนนเมนเทนเรสต์ไรต์ - ไม่ต้องอยู่รอ แม้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องผิดปกติแต่อย่างใด แต่ก็ไม่ใช่เรื่องปกติ เขากับแจเร็ตกินสเต็กและซดเบียร์แองเคอร์สตีมสองขวดที่ลานบ้าน

“ตุ๊รฟพ่วงหลุดกระเด็น จากร้านเพ็ดอะไรส์ก้อย่าง ร้านค้าแฟรนไชส์ใช้ไหมนะ มันพลิกตะแคง ขวางถนนทั้งเส้น กระบะทรายแมวและอาหารหมากระจายเกลื่อน เราลงเอยด้วยการใช้รถแทรกเตอร์ไถมันออกจากทาง”

“คงจะเละเทะน่าดู” เขาก็มองจูบแก้มเธอ “นี่ คุณอยากออกไปจ๊อกกิ้งด้วยกันไหม” ความคิดนั้นเพิ่งผุดขึ้นและเขารู้สึกคึกคักขึ้นมาทันที เราหยุดร่างกายไม่ให้ทรุดโทรมหรือหนักรึ้นไม่ได้ แต่เราสามารถต่อต้านมันได้

โลลาลืมหืมตาข้างขวา สีเขียวอ่อนในความมืดสลัวของห้องที่ปิดผ้าม่าน “เขานี้ไม่ไหวค่ะ”

“แหงละ” คลินต์พูด เขาก็มัวตัวอยู่เหนือร่างเธอ กำลังคิดว่าเธอจะจูบเขาตอบ แต่เธอเพียงแค่อวยพรเขา และอย่าลืมนบอกแจเร็ตให้เอาขยะไปทิ้งด้วย ดวงตาข้างนั้นปิดลงตามเดิม ปรกกายสีเขียวสว่างวูบ...แล้วก็ดับไป

กลืน

อาการชนลูกผุดขึ้นบนผิวกายเปลือยเปล่าของอีวี และเธอต้องสะกดกลืนเพื่อไม่ให้ขย้อนออกมา กลืน همینที่นั่นเป็นการผสมผสานของกลืนสารเคมีไหม้ควินยาสูบ และอาหารเน่าเสีย

ผีเสื้อกลางคืนหนึ่งในหลายตัวอยู่ในแพมของเธอสุกซ่อนและเต้นรำกระแทกหนังศีรษะให้ความรู้สึกอุ่นใจ เธอสูดหายใจตื่นเท่าที่ทำได้และกวาดตาลำรวจโดยรอบ

โรงเก็บของสำเร็จรูปหลังนี้สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นที่พักพิวยาสเสพติด ตรงใจกลางของพื้นที่ว่างมีเตาแก๊สที่เชื่อมต่อท่อสู่ออกเหลือๆ กับกระป๋องแก๊สสีขาวคูหนึ่ง บนเคาน์เตอร์ติดกับผนังมีถาดเหยือกใส่น้ำ ถูชิปบล็อกห่อหนึ่งซึ่งเปิดอยู่ หลอดทดลอง จุกไม้ก๊อกหลายชิ้น ก้านไม้ขีดที่ใช้แล้วนับไม่ถ้วน ไปป์ขนาดเล็กกับถ้วยมีรอยไหม้ใบหนึ่ง มีอ่างอเนกประสงค์เชื่อมกับสายยางที่ต่อยาวออกไปข้างใต้ต๋ายซึ่งอีวีดึงออกเพื่อจะผ่านเข้ามา มีขวดเปล่าและกระป๋องบับหลายใบอยู่บนพื้น แก้วีสนามสภาพอ่อนแอแน่นกับโลโก้เดล เอิร์นฮาร์ดต์จูเนียร์⁷ ประทับอยู่ข้างหลัง มีเสื้อเชิ้ตลายตาหมากรุกสีเทาหม่นเป็นก้อนอยู่มุมหนึ่ง

อีวีสะบัดความแข็งทื่อและอย่างน้อยๆ ก็ความสกปรกบางส่วนออกจากเสื้อเชิ้ต แล้วสวม ชายเสื้อห้อยปิดกันและต้นขาของเธอ ก่อนหน้านี้ไม่นานเสื้อตัวนี้เป็นของใครคนหนึ่งซึ่งน่ารังเกียจ คราบเปื้อนทรงยาวรีเหมือนรูปร่างรัฐแคลิฟอร์เนียซึ่งทิ้งรอยอยู่บนบริเวณหน้าอกบ่งบอกว่าเจ้าคนน่ารังเกียจผู้นี้ชอบมายองเนส

เธอนั่งยองๆ ลงข้างถังพวกนั้นแล้วกระซอกสายท่อที่เริ่มเหลือจนหลุดจากนั้นหันไปหมุนหัวบิดของถังก็ซหุงต้มทุกถังเพื่อเปิดมันออกหนึ่งในสี่ส่วน

ออกมานอกโรงเก็บของอีกครั้ง ต๋ายตามติดตัวเธอมา อีวีหยุดเพื่อสูดหายใจลึกรับอากาศที่สดชื่นกว่า

ประมาณสามร้อยฟุตเลียบคันดินในลำเนาป่ามีรถบ้านหันหน้าเข้าหาลาน

⁷ Dale Earnhardt Jr. (ปี 1974-ปัจจุบัน) นักแข่งรถสต็อกคาร์ (รถที่ปรับแต่งเพื่อให้เหมาะกับการแข่ง โดยยังมีรูปลักษณ์ภายนอกเหมือนรถที่วิ่งตามท้องถนน) ชาวอเมริกัน

กรวด และมีรถกระบะคันหนึ่งกับรถยนต์สองคันจอดอยู่ กระต่ายที่ถูกควักไส้สามตัว ตัวหนึ่งยังมีเลือดหยดตึง แขนห้อยจากราวตากผ้า ช้างกางเกงในสีซีดสองสามตัวกับเสื้อแจ็กเก็ตยีนตัวหนึ่ง ควันไม้ลอยเป็นกลุ่มออกมาจากปล่องควันของรถบ้าน

ย้อนกลับไปตามทางที่เธอเดินมา ผ่านป่าซึ่งมีต้นไม้บางตาและข้ามทุ่งหญ้าไป ไม้ต้นใหญ่ต้นนั้นมองไม่เห็นอีกแล้ว แต่เธอไม่ได้หยุดโดยลำพัง ผีเสื้อกลางคืนจับกลุ่มกันอยู่บนหลังคาโรงเก็บของ กระพือปีกและส่ายไหว

อีวีเริ่มเดินไปตามแนวคันดิน กิ่งไม้แห้งทึมดำเทา ก้อนหินบาดส้นเท้า เธอไม่ชะลอฝีเท้า ร่างกายของเธอรักษาตัวเองได้ไว ใกล้กับราวตากผ้า เธอหยุดเพื่อเงี่ยหูฟัง เธอได้ยินชายคนหนึ่งหัวเราะ ได้ยินเสียงโทรทัศน์ และหนอนนับหมื่นตัวในพื้นที่ดินหย่อมเล็ก ๆ รอบตัวกำลังเพิ่มปุ๋ยบำรุงดิน

กระต่ายตัวที่ยังมีเลือดไหลกลอกตามัวของมันมาทางเธอ เธอถามมันว่ามีกันเท่าไร

“ชายสาม หญิงหนึ่ง” เจ้ากระต่ายบอก แผลงวันตัวหนึ่งบินออกจากริมฝีปากสีดำห่อหุ้มของมัน ส่งเสียงหึ่ง ๆ ขณะบินว่อน และโฉบเข้าโพรงหนูที่ห้อยปวกเปียก อีวีได้ยินแมลงวันบินหรือเข้าไปในนั้น เธอไม่โทษเจ้าแมลงเหว - มันทำสิ่งที่แมลงต้องทำนั่นแหละ - แต่เธอรู้สึกเศร้าใจกับเจ้ากระต่าย ซึ่งไม่สมควรมาพบเจอจุดจบอันสกปรกโสมมเช่นนี้ แม้ว่าอีวีรักสัตว์ทุกชนิด แต่เธอชื่นชอบสัตว์ตัวเล็ก ๆ เป็นพิเศษ พวกที่คืบคลานตามทุ่งหญ้าและพวกที่ชอบกระโดดอยู่ตามต้นไม้ล้ม พวกที่มีปีกบอบบาง และพวกที่วิ่งเร็ว

เธอใช้มือหนึ่งกุมหัวด้านหลังของกระต่ายที่กำลังจะสิ้นใจ และค่อย ๆ พาปากสีดำที่มีเลือดแห้งกรังของมันมาหาปากของเธอ “ขอบใจนะ” อีวีกระซิบและปล่อยให้มันเงิบลง

5

ข้อดี อย่างหนึ่งของการใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่ห่างไกลมุมหนึ่งของแอปพาลาเซีย^๑

^๑Appalachia ภูมิภาคทางตะวันออกของสหรัฐอเมริกา บริเวณเทือกเขาแอปพาลาเซีย ตั้งแต่รัฐเพนซิลเวเนียลงมาถึงรัฐแอละแบมา

ก็คือ เราสามารถมีบ้านหลังใหญ่พอตัวด้วยเงินเดือนข้าราชการของสมาชิกในบ้านสองคน บ้านนอร์ครอสส์เป็นบ้านแบบร่วมสมัยขนาดสามห้องนอนในโครงการหมู่บ้านจัดสรร บ้านเหล่านี้สวยงาม มีพื้นที่กว้างขวางแต่ไม่รู้สึกรังเกียจ มีสนามหญ้าใหญ่พอให้เล่นรับส่งบอลกัน และมีวิวสดชื่นสบายตา มองเห็นเนินน้อยใหญ่และเต็มไปด้วยแมกไม้ในฤดูกาลเขียวชอุ่ม ที่น่าสลดอยู่สักหน่อยเกี่ยวกับโครงการนี้ก็คือ ต่อให้ลดราคาแล้ว เกือบครึ่งของบ้านที่ออกจะน่าอยู่อาศัยเหล่านี้ก็ยังคงว่าง บ้านตัวอย่างบนยอดเขาเป็นข้อยกเว้น หลังจากนั้นได้รับการทำความสะอาดจนเงวับและตกแต่งพร้อมอยู่ โลลาบอกว่าไม่ช้าก็เร็วพวกพี่ยาก็นึกเข้าไปและพยายามยึดเป็นแหล่งมั่วสุมของพวกมัน คลินต์บอกเธอว่าอย่ากังวลไปเลย เขารู้จักผู้การ อันที่จริงพวกเธอสองคนมีสิ่งหนึ่งที่คล้ายๆกัน

(“เธอหลงเสน่ห์ชายสูงวัยเธอคะ” โลลาตอบ พร้อมกับกะพริบตาถี่และบดเบียดร่างเข้ากับสะโพกของเขา)

ชั้นบนของบ้านนอร์ครอสส์มีห้องนอนใหญ่ ห้องของแจเร็ด และห้องนอนห้องที่สาม ซึ่งผู้ใหญ่สองคนใช้เป็นห้องทำงานที่บ้าน ส่วนชั้นหนึ่งมีห้องครัวกว้างและโปร่ง แยกเป็นสัดส่วนจากห้องครอบครัวด้วยเคาน์เตอร์บาร์ ทางฝั่งขวาของห้องครอบครัว ข้างหลังประตูกระจกแบบฝรั่งเศสคือห้องรับประทานอาหารที่พวกเขาใช้สอยน้อยมาก

คลินต์ดื่มกาแฟและอ่าน *นิวยอร์กไทมส์* ในโอเพดตรงเคาน์เตอร์บาร์ในห้องครัว แผ่นดินไหวในเกาหลีเหนือมีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตนับไม่ถ้วน รัฐบาลเกาหลีเหนือยืนยันกรณว่าเกิดความเสียหายไม่มากเนื่องจากมี “สถาบันยุทธธรรมขั้นยอด” แต่มีศพและซากปรักหักพังเกลื่อนกลาดในคลิปที่ถ่ายด้วยโทรศัพท์มือถือ แท่นชุดเจาะน้ำมันกำลังลุกไหม้ในอ่าวเอเดน อาจจะเป็นผลของการก่อวินาศกรรม แต่ไม่มีใครอ้างตัวว่าเป็นคนลงมือ ทุกประเทศที่มาดักตวงผลประโยชน์จากที่นั่นทำสิ่งที่ไม่ต่างอะไรกับเด็กผู้ชายกลุ่มหนึ่งซึ่งตีลูกเบสบอลโดนหน้าตาแตกแล้ววิ่งกลับบ้านโดยไม่เหลียวมองกลับหลัง ในทะเลทรายของรัฐนิวเม็กซิโก เอฟบีไออยู่ในภารกิจจนมุมเป็นวันที่สี่สิบสี่กับพลพรรคซึ่งนำโดยคินส์แมน ไบรต์ลีย์ (ชื่อเดิมคือ สก็อตต์ เดวิด วินสแตด จูเนียร์) คณะแสนสำราญนี้ไม่ยอมจ่ายภาษี ไม่ยอมรับความเห็นชอบด้วยกฎหมายของรัฐธรรมนูญ หรือส่งมอบคลังอาวุธอัตโนมัติของตน เวลาที่ใครๆรู้ว่าคลินต์เป็นจิตแพทย์ คนเหล่านั้นมักจะขอให้เขาวินิจฉัยโรคทางจิตของนักการเมือง ดาราและบุคคลมีชื่อเสียงคนอื่นๆ เขามักจะอดิอดอด แต่ในสถานการณ์นี้เขารู้สึก

สบายใจที่จะวินิจฉัยโรคทางไกล คินส์แมน ไบรต์ลีย์ กำลังป่วยด้วยโรคหลาย
บุคลิก

ตรงบรรทัดล่างของหน้าแรกมีรูปหญิงสาวใบหน้าชูปตบยื่นอยู่หน้ากระท่อม
แบบแอปเปิลเซียพร้อมทารกในอ้อมแขน “มะเร็งในประเทศที่ผลิตถ่านหิน”
ข่าวนี้นำให้คลินต์นึกถึงสารเคมีที่รั่วไหลลงในแม่น้ำท้องถิ่นเมื่อห้าปีก่อน นำไปสู่
การระงับใช้น้ำสำรองเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ตอนนี้อยู่ที่เชื่อกันว่าทุกอย่างปกติดีแล้ว
แต่คลินต์ก็ยังคงครุ่นคิดถึงน้ำขวดเพื่อความแน่ใจ

ดวงอาทิตย์ทำให้ใบหน้าที่เขาอุ่น เขามองออกไปทางต้นเอล์มใหญ่คู่หนึ่ง
ที่ท้ายสนาม ถัดจากขอบของลานสระว่ายน้ำ ต้นเอล์มทำให้เขานึกถึงพี่น้อง
ทั้งชายและหญิง ภรรยาและสามี – เขามั่นใจว่าได้ฟื้นคืน รากของพวกมันพัน
เกี่ยวกันยุ่งเหยิง เทือกเขาสีเขียวเข้มมองเห็นเป็นทิวสูงต่ำอยู่ไกล ๆ ก่อนเมฆ
ดูเหมือนกำลังละลายอยู่บนกระแทกของฟ้าสีน้ำเงินดงาม นกโฉบบินและร้องเพลง
ไม่ใช่เรื่องน่าเสียดายอย่างร้ายแรงหรอกหรือ ที่ชนบทสวย ๆ ถูกผู้คนมองข้าม
นั่นเป็นอีกอย่างที่พวกเจ้าคารมสูงวัยเคยบอกเขา

คลินต์อยากจะเชื่อว่าเขาไม่ได้มองข้ามมัน เขาไม่เคยคาดคิดว่าจะได้
ครอบครองทัศนียภาพแจ่มเช่นนี้ เขานึกสงสัยว่าเขาจะต้องแก่ชราและอ่อนเปลี้ย-
เปลี้ยแรงสักแค่ไหนกว่าที่จะเข้าใจในความเป็นไปของโลก ความโชคดีที่บางคนมี
และความโชคร้ายที่คนอื่นอีกพวกจำต้องแบกรับ

“โงะ โงะ โลกเป็นยังไงบ้าง มีเรื่องดี ๆ เกิดขึ้นบ้างไหม”

คลินต์หมุนตัวจากหน้าต่าง เห็นแจเร็ดเดินทอดน่องเข้ามาในครัวพร้อม
กับรูตชิปกระเปาะเป้งของเขา

“เดี๋ยวนะ –” เขาตวัดนิ้วผ่านหน้ากระดานอิเล็กทรอนิกส์สองหน้า เขา
ไม่อยากส่งลูกชายไปโรงเรียนพร้อมกับข่าน้ำมันรั่ว พลพรรคเหล่านั้น หรือ
โรคมะเร็ง อา นี่ยังโงะ “นักฟิสิกส์กำลังตั้งทฤษฎีที่ว่า จักรวาลอาจจะอยู่ไป
ชั่วกัลปาวสาน”

แจเร็ดคันตู่เก็บขนม เจอนิวทริบาร์แล้วยัดใส่กระเปาะ “แล้วพ่อคิดว่าเป็น
เรื่องดีหรืออะ อธิบายได้ไหมว่าพ่อหมายถึงอะไร”

คลินต์นั่งคิดชั่วอึดใจก่อนจะตระหนักว่าลูกชายกำลังพูดจาล้อเลียนเขา
“พ่อรู้หรือว่าลูกทำอะไร” ขณะที่เขาเหลียวไปมองแจเร็ด เขาใช้นิ้วกลางเกา
เปลือกตา

“ไม่ต้องอายอะไรเลย พ่อ พ่อได้อภิสิทธิ์ความเป็นพ่อลูก ระหว่างเรา

มีสิ่งนี้เสมอ” แจเร็ตซงกาแฟ เขาดื่มกาแฟดำ แบบที่คลินต์เคยดื่มตอนที่ท้องไส้ของเขายังอ่อนวัย

เครื่องซงกาแฟอยู่ใกล้อ่างล้างจาน ซึ่งมีหน้าต่างเปิดออกไปยังลานนั่งเล่น แจเร็ตจิบและดื่มดำไว้ว “ว้าว พ่อแน่ใจหรือว่าจะปล่อยแม่ไว้ตามลำพังกับแอนตันนะ”

“ไปได้แล้ว” คลินต์พูด “ไปโรงเรียนแล้วก็เรียนรู้อะไรเสียบ้าง”

ลูกชายซงกาแฟจะเหมือนเขามากขึ้นทุกที “หมา!” คือคำแรกของแจเร็ต พูดเพื่อให้คลั่งจองกับคำว่า จ้าว “หมา! หมา!” เขาเคยเป็นเด็กน่ารัก ช่างซัก และคิดดี แล้วเขาก็โตมาเป็นหนุ่มน้อยที่น่ารัก ยังคงช่างซักและคิดดี คลินต์ภูมิใจในตัวเองที่บ้านอันมั่นคงปลอดภัยซึ่งพวกเขาจัดทำให้แจเร็ตทำให้ลูกเป็นตัวของตัวเองมากยิ่งขึ้น คลินต์ไม่เคยสัมผัสอะไรเช่นนั้น

เขาคิดแล้วคิดอีกเรื่องให้ลูกชายพกถุงยาง แต่เขาไม่อยากจะพูดเรื่องนี้กับโลลาและไม่อยากจะไปยุ่งส่งเสริมอะไรทั้งนั้น เขาไม่อยากจะคิดถึงมันแม้แต่หน่อย แจเร็ตยืนกรานว่าเขากับแมรีเป็นแค่เพื่อนกัน และแจเร็ตอาจจะเชื่ออย่างนั้นด้วยซ้ำ แต่คลินต์เห็นท่าที่ลูกชายมองเด็กสาว มันเป็นท่าที่แบบที่เรามองใครคนหนึ่งซึ่งเราอยากจะให้เป็นเพื่อนที่สนิทสนมมากๆ ของเรา

“จับมือแบบยูวชนเบสบอล” แจเร็ตพูดแล้วยื่นสองมือออกมา “พ่อยังจำได้ไหม”

คลินต์ทำท่าชนกำปั้น ชูนิ้วโป้งและล็อก เกี้ยวมือกัน คลายฝ่ามือแล้วตบมือสองครั้งเหนือศีรษะ แม้จะผ่านมานานแล้ว แต่มันก็ยังไปได้สวย และทั้งสองคนหัวเราะ มันช่วยเติมความสดใสให้ยามเช้า

แจเร็ตออกไปแล้วก่อนที่คลินต์จะนึกขึ้นได้ว่า เขาควรจะบอกลูกชายให้หยิบถุงขยะไปทิ้งด้วย

อีกเรื่องของการแก้ตัวลงคือ เราลืมสิ่งที่เราอยากจะจำ และจำสิ่งที่เราอยากจะลืม เขาอาจจะเป็นตาแก่เจ้าคารมที่พูดอย่างนั้น เขาควรจะปักติดมันไว้บนหมอน

เนื่องจาก ประพัตติตัวดีมาเป็นเวลาหกสิบวัน เจเน็ตต์ ซอร์ลีย์ จึงได้อภิลิทธิ์ใช้ห้องนั้นหนาหนาการสามเข้าต่อสัปดาห์ ระหว่างแปดโมงถึงเก้าโมงเช้า ในความจริงแล้วนั่นหมายถึง แปดโมงถึงแปดโมงห้าสิบห้า เพราะการเข้ากะทำงานหกชั่วโมงในโรงเรือนงานไม้เริ่มตอนเก้าโมง เธอจะใช้เวลาที่นั่นสุดตมกลืนน้ำมันชักเงาผ่านหน้ากากผ้าฝ้ายเนื้อบางและทำขาเก้าอี้ เธอได้ค่าตอบแทนสามดอลลาร์ต่อชั่วโมง เงินนั้นเข้าบัญชีซึ่งจะจ่ายให้เป็นเช็คเมื่อเธอได้ออกไป (ผู้ต้องขังเรียกบัญชีค่าแรงของพวกเธอว่าจุดพักจอตกรัฟฟรี เหมือนในเกมกระดานโมโนโพลี) เก้าอี้พวกนี้วางขายในร้านของเรือนจำบนถนนรูต 17 บางตัวมีราคาหกสิบดอลลาร์ ส่วนใหญ่แปดสิบ และเรือนจำขายได้เป็นจำนวนมาก เจเน็ตต์ไม่รู้ว่าเงินนั้นไปไหนและไม่ได้สนใจ แต่การได้รับอภิลิทธิ์ใช้ห้องนั้นหนาหนาการเป็นเรื่องที่เธอสนใจ ที่นี้มีทีวีจอใหญ่ มีเกมกระดานและนิตยสาร แล้วก็มียูทูปยี่ห้อขนมขบเคี้ยวกับตู้ขายน้ำอัดลม ซึ่งต้องหยอดเหรียญยี่สิบห้าเซ็นต์เท่านั้น แล้วผู้ต้องขังก็ไม่มีเหรียญยี่สิบห้าเซ็นต์ เหรียญยี่สิบห้าเซ็นต์จัดเป็นสิ่งที่ต้องห้าม – ช่างน่าสนใจ! – แต่อย่างน้อยเราก็ได้ดูของผ่านหน้าตู้โดยไม่ต้องซื้อ (อีกอย่างตามกำหนดเวลาในหนึ่งสัปดาห์ ห้องนั้นหนาหนาการจะกลายเป็นห้องรับรองผู้มาเยี่ยม และผู้มาเยี่ยมที่มีประสบการณ์เข้าของอย่างบ๊อบบี้ลูกชายของเจเน็ตต์ รู้ว่า จะต้องนำเหรียญยี่สิบห้าเซ็นต์มาด้วยเยอะๆ)

เข้านี้เธอนั่งอยู่ข้างแอนเจล พิตซ์รอย ดูรายการข่าวเช้าของสถานีดับเบิลยูทีอาร์เอฟ ช่อง 7 แห่งเมืองวิลลิง ชาวก็คือสตูดิโอเดิมนั้นแหละ มีทั้งการขับรถไถยนต์ ไฟไหม้หม้อแปลงไฟฟ้า ผู้หญิงคนหนึ่งถูกจับข้อหาทำร้ายผู้หญิงอีกคนทำงานแข่งรถมอนสเตอร์ทรักแจม สถานีดับเบิลยูทีอาร์เอฟได้เถียงกันเรื่องเรือนจำชายแห่งใหม่ซึ่งสร้างทับแหล่งทำเหมืองแร่บนยอดเขาและดูเหมือนจะมีปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้าง ที่แนวเขตแดนระหว่างรัฐ การล้อมจับคินส์แมน ไบรต์ลีย์ ยังดำเนินต่อไป อีกซีกโลกหนึ่งคาดกันว่าคนหลายพันเสียชีวิตจากแผ่นดินไหวในเกาหลีเหนือ และแพทย์ในออสเตรเลียกำลังรายงานเรื่องการระบาดของโรคหาลับไหลที่ดูเหมือนจะเกิดกับผู้หญิงเท่านั้น

“น่าจะเป็นเพราะยานั้นแหละ” แอนเจล พิตซ์รอย พุด เธอกำลังแหะซ็อกโกแลตแท่งทวิกซ์ซึ่งเจออยู่ในช่องรับสินค้าของผู้ชายขนมขบเคี้ยว กิน

ทีละนิดจะได้กินนานๆ

“เรื่องไหนล่ะ พวกผู้หญิงที่หลับไหล สาวน้อยที่มอนสเตอร์ทักแยมหรือหนุ่มที่ถอดแบบมาจากรายการเรียลิตีโชว์”

“อาจจะทั้งหมดเลยก็ได้ แต่ฉันกำลังนึกถึงสาวน้อยที่แยม ฉันเคยไปที่แบบนั้นครั้งหนึ่ง และแทบทุกผู้ทุกคนวันก็แต่เด็กเล็ก เล่นโคเคนหรือไม่ก็ดูคัญชา เธออยากชิมนี้หน่อยไหมล่ะ” เธอใช้มือหนึ่งป้องขนมทวิกซ์ที่เหลือ (เพื่อว่าเจ้าหน้าที่แลมพลีย์กำลังตรวจสอบลูกน้องตัวใดตัวหนึ่งของห้องนันทนาการ) และยื่นให้เจเน็ตต์ “ก็ไม่ได้เหมือนหีนเหมือนบางชิ้นในนั้นนะ”

“ไม่ดีกว่า” เจเน็ตต์พูด

“บางทีฉันเห็นบางอย่างที่ทำให้ฉันนึกอยากตายๆ ไปเสียที” แอนเจลพูดออกมาอย่างไร้อารมณ์ “หรือไม่ก็อยากให้คนอื่นตายไปซะ คุณนี่สิ” เธอชี้ไปที่โปสเตอร์แผ่นใหม่ระหว่างตู้ขายขนมขบเคี้ยวกับตู้ขายน้ำอัดลม มันเป็นรูปเนินทรายกับรอยเท้าที่นำทางไป ดูยาวไกลไม่รู้จบ ข้างใต้รูปมีข้อความเขียนว่า **ความท้าทายคือการไปให้ถึง**

“เจ้าคนนั้นไปถึงที่นั่น แต่เขาไปไหนแล้วล่ะ ที่แห่งนั้นอยู่ไหน” แอนเจลอยาการู้

“อิร์กหรือเปล่า” เจเน็ตต์ถาม “เขาอาจจะอยู่ที่โอเอซิสถัดไปได้”

“ไม่หรอก เขาเป็นลมแดดตายไปแล้ว นอนแผ่อยู่ตรงโน้นที่เธอมองไม่เห็น ตาถลน ตัวดำเมี่ยมเป็นตอตะโก” เธอไม่ยิ้ม แอนเจลเป็นขี้อายและเป็นสาวบ้านนอกของแท้ ชอบเคี้ยวเศษไม้ รับศีลจุ่มในย่านที่ตมเหล้าเถื่อนกลั่น เธอถูกจับข้อหาทำร้ายร่างกาย แต่เจเน็ตต์เดาว่าแอนเจลงานจะติดไผ่การก่ออาชญากรรมเกือบทุกประเภท ใบหน้าของเธอมิแต่กระดุกและเป็นเหลี่ยมเป็นสัน มันดูแข็งกร้านพอจะกระแทกทางเท้าให้แตกได้เลย เธออยู่ปิกซีมานานโหระหว่างที่มาอยู่ตุลลิง ในปิกซี นักโทษจะได้ออกมาข้างนอกแค่วันละสองชั่วโมง ปิกซีเป็นถิ่นสาวแสบ

“ฉันว่าตัวเธอคงไม่กลายเป็นสีดำต่อให้เธอเป็นลมแดดตายในอิร์ก” เจเน็ตต์พูด อาจจะผิดที่ไปขัดคอแอนเจล (แม้จะเป็นเรื่องซ้ำซ้อน) เธอมีสิ่งที่คุณหมอนอร์คอรอสส์เรียกว่า “ปัญหาในการควบคุมความโกรธ” แต่เข้านั้นเจเน็ตต์รู้สึกอยากจะทำอะไรเสี่ยงๆ

“ที่ฉันหมายถึงก็คือ นั่นมันเรื่องเพ้อเจ้อทั้งเพ” แอนเจลว่า “ความท้าทายคือการเอาชีวิตรอดในวันแสงสว่างวันนี้ไปได้ เธอก็น่าจะรู้ดี”

“เธอว่าใครเป็นคนเอามาติด คุณหมอนอร์คอสส์หรือ”

แอนเจลฟนลัมพรีต “นอร์คอสส์มีความคิดกว่านั้น ไม่ใช่ นั่นนะผีมือพัศดีโคตส์ แจจจจจจ คุณผู้หญิงผู้ชื่นชอบการสร้างแรงบันดาลใจ เห็นป้ายในห้องทำงานของเจ้าหล่อนไหมล่ะ”

เจเน็ตต์เคย์เห็น - ป้ายเก่าๆ แต่ไม่ได้ดูดีอะไร มันเป็นรูปลูกแมวห้อยลงมาจกกิ่งก้านต้นไม้ พยายามต่อไปนะเจ้าเหมียว ลูกแมวส่วนใหญ่ในนั้นพลัดตกลงมาจากกิ่งไม้ บางตัวก็ไม่ได้อยู่บนต้นไม้ที่พวกมันเคยอยู่แล้ว

ตอนนี้ข่าวในทีวีมีรูปถ่ายใบหน้าของนักโทษแหกคุก “ให้ตายสิ” แอนเจลพูด “เขาทำให้ภาพลักษณ์คนผิดดูแย่ไปเลย ว่าไหม”

เจเน็ตต์ไม่แสดงความเห็น ความจริงก็คือ เธอยังชอบผู้ชายตาตุ๋ๆ เธอกำลังแก้ไขเรื่องนั้นกับ ดร.นอร์คอสส์ แต่สำหรับตอนนี้ เธอรู้สึกหลงเสน่ห์พวกผู้ชายที่ดูเหมือนกับว่า พวกเขาอาจจะตัดสินใจหุดไม้ตีโซ่ลงบนแผ่นหลังเปลือยเปล่าของเราเมื่อไรก็ได้ระหว่างที่เรากำลังอาบน้ำ

“แมคเดวิดอยู่ในห้องพยาบาลห้องหนึ่งของนอร์คอสส์ในปีกเอ” แอนเจลพูด

“เธอไปได้ยินมาจากไหน” คิตตี แมคเดวิด เป็นหนึ่งในคนโปรดของเจเน็ตต์ - ทั้งฉลาดและใจกล้า มีข่าวลือว่าคิตตีสังกัดแก๊งใหญ่ข้างนอก แต่เธอไม่ใช่คนร้ายกาจอะไรเลย นอกจากเรื่องทำร้ายตัวเอง ในอดีตเธอเป็นพวกที่ชอบกรีดเนื้อตัวเอง มีแผลเป็นอยู่บนหน้าอก สีข้าง และต้นขาของเธอ แล้วเธอก็มักจะตกอยู่ในสภาวะเศร้าซึม แม้ว่ายาอะไรก็ตามที่นอร์คอสส์ให้เธอกินดูเหมือนว่าจะช่วยได้

“เธออยากรู้ข่าวทุกอย่าง เธอก็ต้องเข้ามาในนี้ให้ไว ฉันได้ยินมาจากคนนั้นไง” แอนเจลชี้ไปที่มอรา ดันบาร์ตัน นักโทษสูงวัยซึ่งเป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานและต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต ตอนนี้มีมอรา กำลังจัดนิทรรศการรถเข็นของเธอลงบนโต๊ะหลายตัว ทำด้วยความใส่ใจและความแม่นยำอย่างยิ่ง ผมหาของเธอดีรอบคอบเหมือนเป็นรัศมีจางๆ ขาของเธอห่อหุ้มด้วยถุงน่องเนื้อหนาสีส้มเหมือนสายไหม

“มอรา!” เจเน็ตต์เรียก - แต่ด้วยเสียงเบา การตะโกนในห้องนั้นหนานการเป็นเรื่อง ต้องห้ามอย่างเคร่งครัด ยกเว้นพวกเด็กๆ ในวันพบญาติและผู้ต้องขังในคืนงานเลี้ยงประจำเดือน “เดินมาทางนี้สิ เพื่อนสาว!”

มอราหมุนรถเข็นมาทางพวกเธออย่างเชื่องช้า “มีเซเวนทีนเล่มหนึ่ง” เธอ

บอก “พวกเธอคนไหนสนใจไหม”

“ฉันไม่สนใจตอนฉันอายุสิบเจ็ดหรือ” เจเน็ตต์พูด “เรื่องคิตตีเป็นยังไง”

“หวิดร้องอยู่ครึ่งก่อนคืน” มอราว่า “น่าแปลกนะที่พวกเธอไม่ได้ยิน พวกเขาลากตัวหล่นออกจากห้องซัง คิตตา แล้วพาตัวไปปิกเอ ตอนนั้นหลับไปแล้วละ”

“หวิดร้องว่าอะไร” แอนเจลถาม “หรือแค่รีดเฉยๆ”

“หวิดร้องว่าราชีนีลีดำกำลังมา” มอราพูด “บอกว่า นางจะมาที่วันนี้”

“อารีธา⁹ มาเปิดการแสดงเธอ” แอนเจลถาม “นางเป็นราชีนีลีดำคนเดียวที่ฉันรู้จัก”

มอราไม่ใส่ใจ เธอกำลังจ้องสาวผมบลอนด์ดวงตาสีฟ้าบนหน้าปกนิตยสาร “แน่ใจนะที่พวกเธอสองคนไม่อยากได้ เซเวนทีนฉบับนี้นะ มีชุดออกงานสวยๆ ด้วยนะ”

แอนเจลพูด “ฉันไม่สวมชุดกระโปรงแบบนั้นหรอก นอกจากจะมีมิงกูฏประจำตัว” แล้วหัวเราะ

“หมอนอร์คอสส์เจอคิตตีหรือยัง” เจเน็ตต์ถาม

“ยังไม่เข้ามาเลย” มอราว่า “ฉันเคยมีชุดออกงานด้วยนะ สีฟ้าสวยมาก ฟุฟองเลยละ สามี่ของฉันทำมันใหม่เป็นรูด้วยเตารีด มันเป็นอุบัติเหตุ เขาพยายามจะช่วยมันแหละ แต่ไม่เคยมีใครสอนเขารีดผ้า ผู้ชายส่วนใหญ่ไม่เคยหัดทำหรือ แล้วตอนนี้เขาจะไม่ทำแน่ๆ เรื่องนั้นแน่นอนที่สุด”

พวกเธอทั้งคู่ไม่ตอบ สิ่งที่มีมอรา ดันบาร์ตัน ทำกับสามี่และลูกสองคนของเธอเป็นเรื่องที่รู้กันทั่ว มันเกิดขึ้นเมื่อสามสิบปีก่อน แต่การกระทำผิดพลาดอย่างก็ไม้อาจลืมเลือนได้

⁹ Aretha Franklin (ปี 1942-2018) นักร้องผิวสีชาวอเมริกัน ได้รับฉายาว่า ราชีนีแห่งเพลงโซล

สาม หรือสี่ปีก่อน - อาจจะห้าหรือหกปีก็ได้ เพราะตอนนั้นเวลาดูคล้ายจะวิ่งผ่านไป และเหตุการณ์สำคัญๆ ก็ดูพร่ามัวไปหมด - ในลานจอดรถหลังห้างเคมาร์ตในรัฐนอร์ทแคโรไลนา ชายคนหนึ่งบอกทิฟฟานี โจนส์ ว่าเธอกำลังหาเรื่องช่วยใส่ตัว ช่วงเวลานั้นยังคงอยู่กับเธอ เป็นดังไอหมอกมัวซัวเหมือนกับช่วงเวลาสิบห้าปีที่ผ่านมานั้นแหละ นักนางนวลหลายตัวกำลังแผดเสียงร้องและคุ้ยเขี่ยขยะรอบลานจอดรถและขนถ่ายสินค้าของห้างเคมาร์ต ละอองฝนไหลเป็นสายบนกระจกกระจับที่เธอนั่งอยู่ ซึ่งเป็นของผู้ชายที่พูดว่าเธอกำลังหาเรื่องช่วยใส่ตัว ชายคนนั้นเป็นยามประจำห้าง เธอเพิ่งอมกเขาให้เขา

เรื่องของเธอก็คือ เขาจับได้ว่าเธอขโมยผลิตภัณฑ์ระงับกลิ่นกาย ข้อเสนอ *ย่นหมย่นแมว* ที่ทั้งสองตกลงกันค่อนข้างตรงไปตรงมาและไม่น่าประหลาดใจอะไร เธอใช้ปากช่วยเขา ส่วนเขาก็ปล่อยเธอไป เขาเป็นไอ้หน้าตัวเมียร่างอ้วน ลำบากไม่ใช่เล่นกว่าจะฝ่าเข้าไปถึงไอ้จ๊วนของเขาได้พร้อมกับต้องคอยเบี่ยงหลบพุ่ง ตันขา และพวงมาลัยรถ แต่ทิฟฟานีเคยทำอะไรมาเยอะ และถ้าเทียบกันแล้ว นี่เป็นแค่เรื่องจ๊ับจ๊อยมากเสียจนไม่น่าจะเป็นเรื่องที่ต้องจดจำ นอกจากสิ่งที่เขาพูด

“นำผิดหวังละสิ หือ” ใบหน้าชุ่มเหงื่อของเขาเหยเกิดด้วยอารมณ์เห็นใจ ขณะที่เขายกย้ายร่างไปมาบนที่นั่ง พยายามจะกระตุกทางแกวอร์มเนื้อพลาสติกสีแดงสดซึ่งอาจจะเป็นสิ่งเดียวที่เขาสามารถยืดขนาดตัวเท่าหมูลงไปได้ “เธอรู้ว่าเธอกำลังหาเรื่องช่วยใส่ตัว เมื่อเธอเจอตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์อย่างในตอนนี้ และต้องมาสมยอมกับคนแบบฉัน”

ก่อนหน้านั้น ทิฟฟานีเคยสรุปเอาเองว่า พวกที่ชอบข่มเหงรังแกคนอื่นเหมือนอย่างทรูแมน - ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของเธอ - ต้องมีชีวิตอยู่ด้วยการไม่ยอมรับความจริง ไม่อย่างนั้นแล้วพวกเขาจะมีชีวิตต่อไปได้อย่างไร เราจะทำร้ายหรือทำลายศักดิ์ศรีใครคนหนึ่งได้อย่างไร ในเมื่อรู้ทั้งรู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ เฮอะ กลับกลายเป็นว่าคนเราทำได้ - และผู้ชายอย่างรปภ.ร่างหมูนั่นทำได้ มันเป็นเรื่องน่าตกใจมาก ที่การตระหนักรู้นี้อธิบายชีวิตบัดซบทั้งชีวิตของเธอได้มากมายในบัดดล ทิฟฟานีไม่มั่นใจว่าเธอทำใจยอมรับมันได้จริงๆ

ผีเสื้อกลางคืนสามสี่ตัวบินวนพื้พันภายในหลอดไฟติดเพดานเหนือ

เคาน์เตอร์ บดบังแสงจากหลอดไฟ ก็ไม่ได้มีผลอะไรหรอก เพราะแสงยามเช้า สาดส่องเข้ามาในรถบ้านมากพอ ผีเสื้อกลางคืนตื่นเร็วและกระพือปีกพื้บพื้บ เงา เล็กๆ ของพวกมันเต้นรูดวูบวบ พวกมันเข้ามาในนี้ได้อย่างไร จะว่าไป ตัวเธอละ มาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร มีอยู่ช่วงหนึ่ง หลังช่วงชีวิตอันยากลำบากสมัยวัยรุ่น ตอนปลาย ทิฟฟานีหาทางก่อร่างสร้างชีวิตขึ้นมาได้ เธอทำงานเสิร์ฟที่ร้านอาหาร เล็กๆ ในปี 2006 และได้ทิปอย่างงามด้วย เธอมีอพาร์ทเมนต์ขนาดสองห้องใน ชาร์ลอตต์สวิลล์และปลูกต้นเฟิร์นบนกระเบื้อง ถือว่าทำได้ดีไม่เบาสำหรับเด็ก ที่เรียนไม่จบไฮสกูล ช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์เธอชอบเช่าม้าสีน้ำตาลแดงตัวใหญ่ ที่ตั้งชื่อให้ว่าไมลีน ม้านิสัยอ่อนโยนและวิ่งเหยาะย่างด้วยท่วงท่านุ่มนวล เธอ ชีมันเล่นที่อุทยานแห่งชาติเซนต์โดอาห์ ตอนนั้นเธออาศัยอยู่ที่รถบ้านในพื้นที่ เล็งเครื่องของเทือกเขาแอปพาเลเชียนฝั่งตะวันออก แล้วเธอก็ไม่ได้หาเรื่องขาย ใส่ตัวอีกแล้ว เธออยู่กับมันเลยต่างหาก แต่อย่างน้อยความช่วยก็ถูกหุ้มห่ออยู่ ในปุยฝ้าย มันไม่ได้ทิ่มต่าอย่างที่เราจะรู้สึกเวลาเจอเรื่องซวยๆ ซึ่งอาจจะ เป็น สิ่งเลวร้ายที่สุด เพราะเราหลุดเข้ามาไกล ถูกปิดกั้นจากทางกลับไปยังตัวตนเดิม ของเรา ซึ่งเราทำไม่ได้แม้แต่จะ -

ทิฟฟานีได้ยินเสียงต๋อยดังต๊ับ แล้วทันใดนั้นเธอก็ลงมาอยู่บนพื้น สะโปก ปวดตบตรงจุดที่มันกระแทกกับขอบเคาน์เตอร์

บุหรี่ย่อยจากริมฝีปากของเธอ ทรูแมนจ้องลงมาที่เธอ

“กลับสู่โลกได้แล้ว อีตัวมั่วยา” เขาสวมรองเท้าบูตควาบอยกับกางเกง บ็อกเซอร์ ไม่ได้สวมอะไรอื่นอีก เนื้อหนังช่วงลำตัวของเขาตึงเบรียะเหมือน พลาสติกแรปหุ้มซีโครง “กลับสู่โลกได้แล้ว อีตัวมั่วยา” ทรูแมนทวนคำและ ปรบมือข้างหน้าเธอ ราวกับเธอเป็นสุนัขนิสัยเสีย “ไม่ได้ยินหรือไง มีคนเคาะ ประตูอยู่เนาะ”

ในความรู้สึกนึกคิดส่วนหนึ่งของทิฟฟานี ในส่วนที่เธอยังรู้สึกมีชีวิต - ที่เธอยังรู้สึกเป็นครั้งแรกว่าอยากจะแปร่งผมหรือโทร.หาผู้หญิงที่ชื่อเอเลน จากคลินิกวางแผนครอบครัว ซึ่งอยากให้เธอยินยอมลงชื่อเข้ารับการกักตัวเพื่อ ขจัดพิษจากสารเสพติด เธอคิดว่าทรูเป็นคนเฮงซวยสุดๆ จนบางครั้งเธอมองเขา ด้วยความรู้สึกทั้งในเชิงวิทยาศาสตร์ ทรูคือมาตรฐานของคนเฮงซวย ทิฟฟานี จะถามตัวเองว่า “ใครคนนี้หรือใครคนนั้นเป็นคนเฮงซวยยิ่งกว่าทรูแมนไหม” น้อยคนจะเปรียบเทียบได้ - อันที่จริง ตราบถึงตอนนี้ถ้าจะต้องยืนยันอย่าง เป็นทางการก็มีเพียงโดนัลด์ ทรัมป์ กับพวกมนุษย์กินคนเท่านั้น บันทึกความ

ประพาศิษฐ์ของทรูแมนยาวเป็นหางว่าว ตอนเป็นเด็กเขาจะเอาหัวเหย้ากันตัวเอง แล้วยัดนิ้วนั้นใส่รูจมูกของเด็กตัวเล็กกว่า ต่อมาเขาขโมยของของแม่ตัวเอง นำเครื่องประดับและของเก่าของแม่ไปจำนำ เขาชักนำทิฟฟานีให้ใช้ยาตอนบ่าย วันที่เขาแวะมาหาเธอที่อพาร์ทเมนต์แสนสวยในชาร์ลอตต์สวิลล์ เขาคิดแก๊ง คนด้วยการจับหูที่จุดแล้วลงบนผิวหัวไหล่ของคนที่กำลังหลับ ทรูแมนเป็น นักข่มขืน แต่ไม่เคยนอนคุก ไอ้เฮงซวยบางคนก็มีโชค ใบหน้าของเขามีหมวด เคราสีทองอมแดงแว่ๆ แหว่งๆ ดวงตาคู่นั้นพองโตด้วยรูม่านตา แต่เด็กชาย จอมเยาะเย้ยและไม่เคยสำนึกเสียใจอย่างที่เข่าเป็นมาโดยตลอดปรากฏให้เห็น บนขากรรไกรที่ยื่นยาว

“อีตัวมั่วยา กลับมา”

“อะไร” ทิฟฟานีผินใจถาม

“ฉันบอกให้ไปเปิดประตูไง! พระเจ้าช่วย!” ทรูแมนทำท่าเหมือนจะต่อย และเธอป้องกันด้วยสองมือ กะพริบตาเพื่อไล่น้ำตา

“ไอ้เวรเอ๊ย” เธอพูดโดยไม่จริงจังอะไร เธอหวังว่า ดร.ฟลิคคินเจอร์คง ไม่ได้ยิน เขาอยู่ในห้องน้ำ ทิฟฟานีชอบหมกคนนี้ หมกเป็นคนตลกดี เขาชอบ เรียกเธอว่ามาตามและขยิบตาให้เธอเพื่อบอกให้รู้ว่าเขาไม่ได้ล้อเล่น

“เธอมันอีตัวมั่วยาหูหนวกฟันทลอ” ทรูแมนตะโกน มองข้ามความจริง ที่ว่าตัวเขาเองนั้นแหละที่ต้องทำศัลยกรรมฟันใหม่

เพื่อนของทรูแมนออกมาจากห้องนอนของรถบ้าน นั่งลงที่โต๊ะพับแล้วพูด ว่า “อีตัวมั่วยา ติดต้อกลับด้วย” เขาหัวเราะขำมุกของตัวเองและทำไหล่ยึกยัก ทิฟฟานีจำชื่อของเขาไม่ได้ แต่เธอหวังว่าแม่ของเขาคงสุดแสนจะภูมิใจในตัว ลูกชายผู้มีรอยสักเป็นเจ้าตัวการ์ตูนอิจากเรื่อง เซาท์พาร์คอยู่บนลูกกระเดือก

เสียงเคาะดังที่ประตู ครั้งนี้ทิฟฟานีได้ยิน เสียงเคาะหนักๆ ติดกันสองครั้ง

“ช่างเถอะ! อย่าล้าปากเลย ทิฟฟ์ เชิญนั่งบ๊อต่อไปเถอะ” ทรูแมน กระชาภาพประตูเปิด

ผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้นในเสื้อเซิตลายตารางหมากรุกตัวหนึ่งของ ทรูแมน มองเห็นริ้วขาสีแทนอยู่ข้างใต้

“นั่นอะไรกัน” ทรูแมนถามผู้หญิงคนนั้น “เธอจะเอาอะไร”

เสียงที่ตอบเขาเบาแว่ว “หวัดดี พวก”

เพื่อนของทรูแมนซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะตะโกนออกไป “เธอเป็นสาวชายเວວอน หรือชายอะไร”

“นี่ คนสวย” ทูแมนพูดกับเธอ “เรายินดีต้อนรับเธอนะ – แต่ฉันคิดว่า
ฉันจะต้องขอเลื๋อตัวนั้นคืน”

คำพูดนั้นเรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อนของทูแมน “แจ๋วไปเลย! เดี่ยวนะ
นี่มันวันเกิดนายหรือไง ทู”

จากห้องน้ำ ทิฟฟานีได้ยินเสียงกดชักโครก ดร.ฟลิกคินเจอร์ทำธุระ
ส่วนตัวเสร็จแล้ว

ผู้หญิงหน้าประตูยื่นมือหนึ่งออกมารวบคอทูแมน เขาส่งเสียงพึดพาด
เบาๆ บุหรีร่วงจากปาก เขาเอื้อมมือขึ้นมาและจิกนิ้วลงบนข้อมือของผู้มาเยือน
ทิฟฟานีเห็นผิวเนื้อบนมือของผู้หญิงคนนั้นขาวซีดขึ้นภายใต้แรงบีบ แต่เธอ
ไม่ยอมปล่อย

จำแดงๆ ปรากฏบนโหนกแก้มทูแมน เลือดไหลหยาดจากรอยแผลที่
เล็บมือของเขาจกลงไปในข้อมือของผู้หญิงผู้นั้น เธอยังไม่ยอมปล่อยอยู่ดี เสียง
หายใจพึดพาดเบาลงเป็นเสียงวืดๆ มือข้างที่ว่างของทูแมนคว้าเจอด้ามมีดพก
ที่เหน็บอยู่ในเข็มขัดของเขาแล้วชักมันออกมา

ผู้หญิงคนนั้นก้าวเข้ามาในห้อง พร้อมกับใช้มืออีกข้างจับปลายแขนของ
มือข้างที่จับมีดของทูแมนในจังหวะที่มันกำลังจะจ้วงแทง เธอตอนเขาให้ถอยไป
ข้างหลัง ผลักเขาไปชนผนังรถบ้านฝั่งตรงข้าม มันเกิดขึ้นเร็วมากจนทิฟฟานี
ไม่ทันจับภาพใบหน้าของคนแปลกหน้า นอกจากแพมผยารยุ่งประจำซึ่งเป็นสี
เข้มจัดจนดูราวกับมีประกายสีเขียว

“โว้ว โว้ว โว้ว” เพื่อนของทูแมนพูดพร้อมกับความหาป็นพุกข้างหลัง
ม้วนกระดาศพิษและลูกพรวดขึ้นจากเก้าอี้

จำแดงๆ บนสองข้างแก้มทูแมนขยายวงกลายเป็นกลุ่มก้อนสีม่วง เขา
กำลังส่งเสียงเหมือนเวลาที่รองเท้าผ้าใบเสียดสีกับพื้นไม้เนื้อแข็ง ใบหน้าเหยเก
ค่อยๆ ห้อยย้อยจนดูเหมือนตัวตลกหน้าเศร้า ตาเหลือก ทิฟฟานีมองเห็นหัวใจ
ของเขาเต้นเป็นจังหวะกระทบผิวตึงแน่นทางฝั่งซ้ายของกระดูกหน้าอก พละกำลัง
ของผู้หญิงคนนั้นช่างน่าตื่นตะลึง

“โว้ว” เพื่อนของทูแมนพูดอีกครั้ง ขณะที่ผู้หญิงคนนั้นใช้ศีรษะโขก
ทูแมน จมูกของทูมหักเสียดังเหมือนประทัดที่แตกปะทุ

เลือดสดเป็นสายบนเพดาน มีสองสามหยดกระเซ็นไปติดหลอดไฟ
บนเพดาน ผีเสื้อกลางคืนพากันบินป่วน กระแทกตัวใส่ดวงไฟ เสียงเหมือน
ก้อนน้ำแข็งถูกเขย่าไปรอบๆ แก้ว

เมื่อดวงตาของทิฟฟานีค่อยๆ เลื่อนกลับลงมา เธอเห็นผู้หญิงคนนั้น เหยียดร่างของทรูแมนไปทางโต๊ะ เพื่อนของทรูแมนยืนขึ้นและเงยขึ้น เสียงดังเหมือนลูกโบว์ลิ่งหินร่วงตกดังก้องไปทั่วรถบ้าน บนหน้าผากของทรูแมนปรากฏรูปร่างเหมือนชิ้นส่วนตัวต่อจิ๊กซอว์รูปทรงประหลาด เศษเนื้อชาตวันตกลงมาเหนือดวงตาของทรูแมน เป็นผิวส่วนที่ติดกับคิ้วข้างหนึ่งซึ่งฉีกขาดและห้อยลงมา เลือดกบปากที่ห้อยค้างของทรูแมนและไหลย้อยลงมาตามคาง ผิวปากเปิดที่มีคิ้วแปะติดอยู่ข้างบนห้อยตกลงมาแนบแก้ม ทิฟฟานีนึกถึงฟองน้ำแบบมีด้ามดูที่ร้านล้างรถใช้เช็ดกระจกหน้า

กระสุนนัดที่สองเจาะทะลุไหล่ทรูแมน เลือดพุ่งเป็นละอองเหนือใบหน้าทิฟฟานี และผู้หญิงคนนั้นห่มศพของทรูแมนใส่เพื่อนของทรูแมน โต๊ะพังลงได้น้ำหนักตัวของสามคน ทิฟฟานีไม่ได้ยินเสียงหวีดร้องของตัวเอง

เวลาก้าวกระโดด

ทิฟฟานีพบตัวเองอยู่ในมุมของตู้เสื้อผ้า เลื้อยกันฝนถูกดึงขึ้นมาถึงคาง เสียงอู้อี้ที่ดังตื้อๆ เป็นจังหวะเขย่าวก้านไปมาบนฐานของมัน ทิฟฟานีย้อนนึกไปถึงห้องครัวของร้านอาหารเล็กๆ ในชาร์ลอตต์สวิลล์หลายปีก่อนหน้านั้น พ่อครัวใช้ค้อนทุบเนื้อลูกวัว เสียงดังตื้อๆ แบบนั้นเลย เพียงแต่หนักหน่วงกว่ามาก มีเสียงโลหะกับพลาสติกฉีกขาด จากนั้นเสียงตื้อๆ ก็หยุดลง รถบ้านไม่ขยับเขยื้อนอีกแล้ว

เสียงเคาะเขย่าประตูตู้เสื้อผ้า

“เธอไม่เป็นไรนะ” เสียงผู้หญิงคนนั้น

“ไปให้พ้น!” ทิฟฟานีตวาด

“เจ้าคนที่อยู่ในห้องน้ำหนีออกไปทางหน้าต่างแล้ว ฉันว่าเธอไม่ต้องกังวลกับหมอนั้นหรอก”

“เธอทำอะไรลงไป” ทิฟฟานีสะอื้น เลือดของทรูแมนอยู่บนตัวเธอ แล้วเธอก็ยังไม่อยากตาย

ผู้หญิงคนนั้นไม่ตอบในทันที ก็ใช้ว่าเธอจำเป็นต้องตอบ ทิฟฟานีเห็นสิ่งที่อีกฝ่ายทำแล้ว หรือเห็นมาพอแล้ว และได้ยินมาพอแล้ว

“ตอนนี้เธอควรพักได้แล้ว” ผู้หญิงคนนั้นพูด “พักเถอะ”

สองสามวินาทีต่อมา ทิฟฟานีคิดว่าเธอได้ยิน ผ่านเสียงอู้อี้ที่คงค้างอยู่จากการยิงปืน เสียงดังกรึกเมื่อประตูข้างนอกปิด

เธอซุกตัวใต้เลื้อยกันฝนและครางชื่อของทรูแมน

เขาเคยสอนเธอสูบกัญชา - เริ่มจากทีละน้อย เขาว่า “เธอจะรู้สึกดีขึ้น”
ไอ้คนโกหก เขาเป็นไอ้สารเลว เขาเป็นไอ้คนชั่ว แล้วเธอร้องให้ให้เขาทำไมละนี้
ก็เธอห้ามใจไม่ได้ เธอได้แต่หวังว่าจะทำได้ แต่ก็ทำไม่ได้

8

สาวเอวอน ซึ่งไม่ใช่สาวขายเอวอนเดินออกจากรถบ้านกลับไป
ทางเล็บผลิตยาเสพติด กลิ่นก๊าซหุงต้มเริ่มแรงขึ้นในแต่ละก้าว กระทั่งกลิ่น
เหม็นหื่นลอยคลุ้งอยู่ในอากาศ รอยเท้าของเธอปรากฏเป็นรอยทางตามหลัง
รอยสีขาวเล็กๆ และแบบบาง รูปร่างซึ่งหาที่ไปที่ไปไม่ได้และดูราวกับเกิดขึ้น
จากปุยนุ่มนิ่มของเมล็ดต้นมิลค์วีด ชายเสื้อเชิ้ตที่เธอยืมมาสวมพลั่วไชรอบ
ต้นชายาว

ด้านหน้ากระท่อม เธอเก็บกระดาษแผ่นหนึ่งที่ติดอยู่บนพุ่มไม้ขึ้นมา
ด้านบนสุด ตัวหนังสือสีน้ำเงินขนาดใหญ่เขียนว่า **ลดราคาทั้งร้านทุกวัน!**
ข้างล่างมีรูปตู้เย็นทั้งเล็กและใหญ่ เครื่องซักผ้า เครื่องล้างจาน เตอบไมโคร-
เวฟ เครื่องตุ๋นผู่ อุปกรณ์เครื่องใช้ยี่ห้อเดิร์ตเดวิลส์ เครื่องอัดขยะ เครื่องบด
อาหาร และอีกมากมาย รูปหนึ่งอวดหญิงสาวร่างบางสวมกางเกงยีนกำลังยืม
เป็นนัยพร้อมกับมองลงไปยังลูกสาวซึ่งมีผมบลอนด์เหมือนแม่ หนูน้อยน่ารักถือ
ตุ๊กตายางในอ้อมแขนและยิ้มให้ตุ๊กตา มีทีวีเครื่องใหญ่ๆ อวดภาพพวกผู้ชาย
ที่กำลังเล่นฟุตบอล พวกผู้ชายที่กำลังเล่นเบสบอล พวกผู้ชายในรถแข่ง และ
ชุดอุปกรณ์บึงย่างซึ่งข้างๆ มีผู้ชายยืนอยู่พร้อมด้วยล้อมอันใหญ่กับคีมอันใหญ่
ถึงแม้จะไม่ได้บอกออกมาอย่างโจ่งแจ้ง แต่ข้อความของใบปลิวโฆษณาแผ่นนี้
ก็เห็นอยู่ชัดเจน ผู้หญิงอยู่เหย้าเฝ้าเรือน ส่วนผู้ชายอย่างสัตว์ที่พวกเขาฆ่า

อีวีมันใบปลิวโฆษณาเป็นปล่องและเริ่มติดนิ้วมือข้างซ้ายใต้ส่วนปลาย
ที่ยื่นแหลมออกมา ปรกกายไฟสว่างวาบขึ้นแต่ละครั้งที่เธอติดนิ้ว ครั้งที่สาม
กระดาษติดไฟลุกโชน อีวีก็ย่างได้เหมือนกัน เธอซบปล่องกระดาษขึ้นมา พินิจดู
เปลวไฟ แล้วโยนมันเข้าไปในโรงเก็บของ เธอเดินจากมาด้วยผิวก้าวฉับไว ตัด
ผ่านป่าไปทางถนนรูต 43 ซึ่งคนในพื้นที่เรียกกันว่าถนนบอลส์ฮิลล์

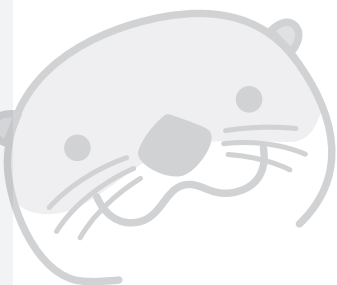
“วันยุ่งๆ” เธอพูดกับกลุ่มผีเสื้อกลางคืนที่มาบินวนรอบตัวเธออีกครั้ง
“วันที่แสนจะยุ่ง”

เมื่อโรงเก็บของลูกเป็นไฟ เธอไม่ได้หันกลับไป และไม่มีอาการสะดุ้ง
เมื่อลั้งกะลี้ขึ้นหนึ่งแตกปะทุเหนือศีรษะ

Sleeping Beauties

30

วางสิ่งไฟ

ทดลองอ่าน